

День и нощъ тѣжи и плаче,
Що нѣма рожба момчана —
Синъ на юнаштво наследникъ,
На царска служба отмѣна —
На войска да го проводи,
Царю и роду да служи.
Ази сама съмъ едничка,
Азъ за синъ и дъщеря, —
Една у баща, у майка . . .
Азъ сама с' тебе ще дойда,
В' любовта вѣрна на тебе,
А на баща си въ юнашество“.

— Бойке ле, вѣрна душице,
Три годинъ какъ се любиме,
Година какъ сме годени,
Все си ме на умъ учила,
За много нѣща, за всичко . . .
При твойта хубость и лѣпость
Ти се на разумъ отличашъ,
Но сега какъ ми приказвашъ,
Сѣкашъ, че дете седмаче!
На войска не си ходила,
И ти се струва на тѣлка;
Сабята на сърпъ не мяза —
Тамъ иска сърце юнашко;
Очи тамъ иска кървави,
Кървави непобоени;
Ржце тамъ иска корави
И силни мишци пѣргави. . .
Страшно е войска на ударъ:
Трошатъ се саби, ножове,
Ломятъ се коп'я, щитове,
Гърди, с' гърди се ударятъ,
Падатъ юнаци въ кръвта си,
Братъ тѣпче брата ранена,
На борба за смъртъ, за животъ,
За слава и за отплата. . .
Какъ мож' ти, Бойке, отрая
Таквазъ сърдечна поклата?
Я стой си, мило, на село,
Майци отмѣна да бждешъ